

DE BREMER STADSMUZIKANTEN.

ER was eens een man, die een ezel had. Het trouwe dier had al vele jaren lang de zakken met graan voor zijn meester naar de molen gedragen, om gemalen te worden en brood ervan te bakken. Maar de ezel werd oud en kon niet zoo veel meer dragen als vroeger. Toen vond zijn baas, dat hij hem maar moest wegdoen. Maar de ezel had dat gemerkt en begreep dat hij het dan lang zoo goed niet meer hebben zou en honger zou moeten lijden, en daarom besloot hij naar de stad Bremen te wandelen. Hij had gehoord dat de menschen daar zooveel van muziek hielden, en omdat hij nog flink balken kon, zou hij daar wel zijn brood kunnen verdienen. Zoo gedacht, zoo gedaan. Toen hij een eindje geloopt had, zag hij een jachthond op de weg liggen; die hijgde zoo, alsof hij zich buiten adem gerend had.

„Wel, wat scheelt jou, kameraad?” vroeg de ezel.

„Ach,” zei de hond, „ik begin oud te worden en ik kan de hazen niet meer pakken als mijn baas op jacht is, en nu kan hij me niet meer gebruiken en ben ik bang

Ik ben daarom maar weggelopen.

dat hij me dood zal slaan. Ik ben daarom maar weggelopen, maar nu weet ik niet hoe ik mijn brood verdienen moet."

„Weet je wat," zei de ezel, „ik ga naar Bremen en ik word daar stadsmuzikant; ga met me mee en laat je ook bij de muzikanten aannemen. Ik kan mijn gezang begeleiden op de gitaar, en jij kan wel met je staart op de bekkens slaan."

De hond vond dat een best idee, en dus gingen ze samen verder.

Het duurde niet lang of ze zagen een poes aan de kant van de weg zitten. Poes zette zoo'n druilig gezicht, of ze drie dagen lang in de regen had geloopen.

„Wel, wat is jou overkomen, ouwe snorrebaard?" vroeg de ezel. „Je ziet er zoo mistroostig uit."

„Hoe kan iemand er vroolijk uitzien als zijn leven bedreigd wordt?" antwoordde poes. „Nu ik oud begin te worden en mijn tanden stomp worden, en nu ik liever rustig achter de kachel zit te spinnen dan de muizen achterna te rennen, nu wil de vrouw me verdrinken. Ik ben wel ontsnapt, maar wat nu te beginnen? waar moet ik heen?"

„Ga maar mee met ons naar Bremen," zei de ezel: „je kan immers 'snachts zo mooi muziek maken? dan zullen ze je zeker graag als stadsmuzikant hebben."

Dat leek poes wel fijn, en ze ging ook mee.

Een eind verder kwamen de drie vluchtelingen langs een boerderij. Boven op het hek aan de ingang zat een haan; die kraaide zoo hard hij maar kon.

„Dat dringt me door merg en been," zei de ezel. „Waarom maak je zoo'n geweld?"

„Ik ben gewoon om goed weer te voorspellen, als de boerin waschdag gehouden heeft en de wasch te drogen wil hangen; en inplaats dat ze daar dankbaar voor is, heeft ze aan de keukenmeid gezegd dat ze me morgen in de soep wil opeten, omdat er dan

gasten komen. En als ze morgen mijn hals afsnijden, wil ik van avond voor het laatst nog eens zoo hard kraaien als ik kan."

„Och wat, jij met je rooie kop," zei de ezel, „trek liever met ons mee. Wij gaan naar Bremen, en daar heb je het allicht prettiger dan in de soepketel. Je hebt een goede stem, en als we met elkaar muziek maken, dan moet iedereen het wel prachtig vinden."

Dat leek de haan ook niet kwaad, en dus gingen ze met hun vieren verder.

Maar ze konden in één dag de stad Bremen niet bereiken. Toen het donker werd, waren ze juist in een groot woud, en ze besloten daar maar te overnachten. De ezel en de hond gingen onder een groote boom een ligplaats zoeken, de kat klom op een tak en legde zich daar neer, en de haan vloog tot in het topje van de boom, waar hij het 't veiligste vond. Voordat hij de kop onder de vleugels stak om te gaan slapen, keek hij eerst eens goed naar alle kanten uit. En daar zag hij in de verte iets, dat op een lichtje leek. Misschien was daar wel een huis. Hij vertelde dat dadelijk aan zijn kameraden.

De ezel vond, dat ze er maar op af moesten gaan; mogelijk dat ze daar wel in een stal konden overnachten, want op de vochtige grond onder die boom was toch niet zoo prettig. De hond meende, dat ze daar wel een stukje been konden hebben om op te kluiven, misschien zat er ook nog wat vleesch aan. De poes en de haan hadden er niets tegen, en dus gingen ze op weg in de richting van het licht. Spoedig konden ze het tusschen de boomen door zien; hoe dicht er naderden, des te helderder scheen het, en toen ze er vlak bij waren, zagen ze dat het een huis was waarin roovers woonden.

Voorzichtig naderde het viertal; de ezel die de grootste was, sloop naar het venster toe en keek naar binnen.

Allen tegelijk hun muziek te maken.

„Wat zie je daar, grauwtje,” vroeg de haan, die de nieuwsgierigste was.

„Wat ik zie?” antwoordde de ezel, zoo zacht als hij maar praten kon. „Ik zie een gedekte tafel, vol met lekker eten en drinken, en om de tafel zitten een heeleboel roovers heerlijk te smullen.”

„Dat zou wat voor ons zijn,” zei de haan.

„Ja, zaten wij daar maar!” zuchtte de ezel.

Toen gingen de dieren samen overleggen wat ze doen moesten om de roovers weg te jagen, en eindelijk verzonnen ze er wat op. De ezel zou met zijn voorpooten op het vensterkozijn gaan staan, de hond moest dan op de rug van de ezel springen, de poes op de rug van de hond klimmen en eindelijk moest de haan bovenop de kop van de poes gaan zitten. Dat deden ze, en toen ze allemaal op hun plaats stonden, begonnen ze eensklaps allen tegelijk hun muziek te maken, zoo hard ze konden: de ezel balkte i-a, i-a; de hond blafte waf - waf, de kat miauwde en de haan kraaide, dat het een oorverdoovend lawaai was; en meteen sprongen ze door het raam midden in de kamer, dat de ruiten rinkelden. De roovers vlogen verschrikt van hun zitplaatsen op, ze dachten dat een

spook door het raam was binnengekomen; ze schreeuwden van angst en stormden doodsbenauwd naar buiten, het bosch in.

Nu gingen de vier kameraden aan tafel zitten en lieten zich het eten goed smaken; ze aten hun buikjes vol alsof ze de eerste maand honger zouden moeten lijden.

Eindelijk waren de muzikanten verzadigd; toen deden ze het licht uit en zochten een plaatsje om te gaan slapen, ieder naar zijn aard zooals hij gewend was. De ezel ging buiten op de plaats op het stroo liggen, de hond achter de deur, poes maakte het zich behagelijk op de haard bij de warme asch, en de haan ging op de hanebalken zitten, en doordat ze moe waren van de lange tocht, waren ze ook gauw in slaap.

De roovers, die intusschen een heel eind het bosch ingevlucht waren, hadden eindelijk weer wat moed gevat. Voorzichtig slopen ze door de duisternis terug in de richting van hun woning. De dapperste waagde het om aan de rand van het bosch te kijken hoe het ermee gesteld was. Alles was donker en stil. Toen waarschuwde hij de andere roovers dat er geen licht meer op was.

De hoofdman van de roovers had spijt dat ze zich zoo hadden laten verjagen en verschrikken; misschien was het wel niets bizonders geweest, en hadden ze daar dan hun heerlijk maal voor in de steek gelaten? Hij gelastte daarom de man die het bericht had gebracht, om naar het huis te gaan en te onderzoeken hoe het er gesteld was.

De roover deed het. Hij liep zacht om het huis heen: alles was stil. Voorzichtig deed hij de keukendeur open en sloop de keuken binnen om licht aan te steken. Daar zag hij de gloeiende oogen van de kat en dacht dat het kooltjes vuur waren die nog in de haard glommen; hij nam een zwavelstokje en hield dat tegen het kooltje vuur om het aan te

steken. Maar poes was er niets op gesteld om met een zwavelstok in haar oog gestoken te worden; ze begon woedend te blazen, vloog de roover aan en krabde hem in zijn gezicht.

De roover schrok geweldig en rende de achterdeur uit, maar de hond, die daar lag en de deur tegen zich aan kreeg, sprong op en beet de roover in zijn kuit. Deze vluchtte nog harder weg, maar liep langs het stroo waar de ezel lag en struikelde over hem;

de verschrikte ezel sprong overeind en gaf de roover een geweldige slag met zijn achterpooten, zoodat deze weer omver tuimelde. De haan was door al dat lawaai wakker geworden, hij meende dat de nacht voorbij was en kraaide van de hanebalk af: „Kikereki!”

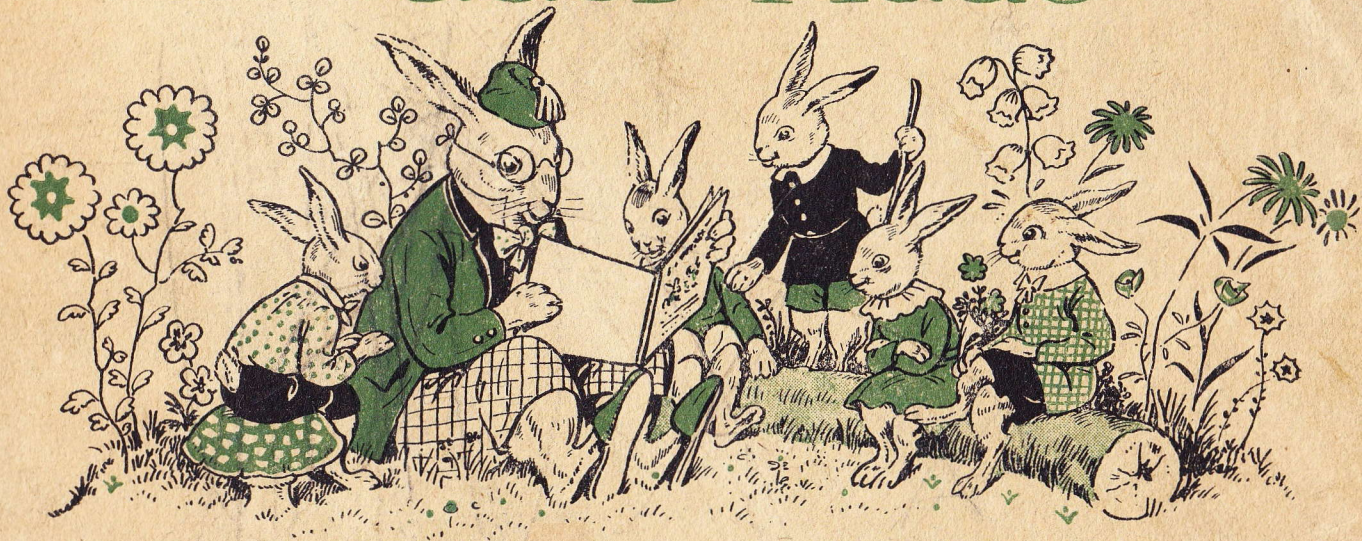
Nu holde de roover, zoo vlug hij met zijn pijnlijk been maar kon, naar zijn hoofdman terug en vertelde het ongeluk dat hem overkomen was. „In het huis zit een vreeselijke heks,” zei hij; „die heeft tegen mij geblazen en met haar lange nagels in mijn gezicht gekrabd, en voor de deur staat een man met een mes, die heeft mij in mijn been gestoken; en buiten op de plaats ligt een zwarte duivel, die me met een knuppel mijn ribbekast

In het huis zit een vreeselijke heks zei hij.

kapot geslagen heeft; en boven op het dak zit de rechter, en die riep: „breng de dief hier!” Toen maakte ik dat ik weg kwam, want het is daar voor brave roovers niet pluis.” Natuurlijk durfden de roovers daarna niet meer in het huis te komen; maar het beviel de Bremer stadsmuzikanten daar zoo best, dat ze er niet meer uit weg wilden. En daardoor zijn ze nooit in de stad Bremen gekomen.

Sprookjesboeken van Vader Haas

NAVERTELD DOOR FELIX ORTT MET PRENTJES VAN JAN WIEGMAN

TWEEDE BOEKJE

UITGAVE VAN J. A. HAAS & ZOON
AZIJNFABRIKANTEN ~ ~ ~ HAARLEM

Sprookjesboeken van Vader Haas

TWEEDE BOEKJE

Sprookjes van Grimm, voor de kleintjes naverteld

DOOR

FELIX ORTT